

Sygn. akt VIII Ua 34/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący – Sędzia SO Danuta Dadej-Więsyk (spr.)

Sędziowie SO Jolanta Węs

SO Bożenna Rolińska

Protokolant – starszy sekretarz sądowy Alicja Machnio

po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2017 roku w Lublinie

sprawy M. D.

z udziałem zainteresowanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do zasiłku chorobowego, o prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego, o prawo do świadczenia rehabilitacyjnego i prawo do świadczenia rehabilitacyjnego z ubezpieczenia wypadkowego

na skutek apelacji wniesionej przez wnioskodawcę

od wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VII Wydziału Pracy

i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 26 czerwca 2015 roku sygn. akt VII U 546/13

oddala apelację.

Jolanta Węs Danuta Dadej-Więsyk Bożenna Rolińska

Sygn. akt VIII Ua 34/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rozpoznając sprawę M. D. z udziałem zainteresowanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L. o prawo do zasiłku chorobowego, o prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego, o prawo do świadczenia rehabilitacyjnego i prawo do świadczenia rehabilitacyjnego z ubezpieczenia wypadkowego na skutek odwołania M. D. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 23 kwietnia 2013 roku, znak (...), z dnia 10 czerwca 2013 roku znak (...) z dnia 23 sierpnia 2013 roku, znak (...) oddalił odwołania (k. 201 a.s.).

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach i rozważaniach prawnych:

M. D. jest zatrudniony na podstawie umowy o pracę w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś. na stanowisku (...) do spraw technicznych w firmie produkującej meble.

W dniu (...) roku w czasie godzin swojej pracy skarżący zamierzał zrobić zdjęcie jednego z wyrobów - mebla. W celu wykonania tej czynności musiał przesunąć szafę, która była ciężka i wykonana z litego drewna. Aby ją przesunąć musiał użyć dużej siły. W momencie przesuwania potknął się o nogę mebla, stracił równowagę, uderzył o(...). Było to na terenie zakładu około godziny 10.00, 10.30. Nikt tego zdarzenia z pracowników nie widział. Po zdarzeniu wnioskodawca udał się do biura, aby odpocząć i ochłoniąć. Zaistniałą sytuację zrelacjonował w biurze swoim współpracownikom – K. D. i K. K.. Oceniał sytuację, że nic się nie stało i dlatego nie udał się od razu do lekarza. Gdy ból się nasilał, postanowił skorzystać z porady lekarza, co uczynił po godzinie 16.00, po zamknięciu zakładu. Na (...) otrzymał zastrzyk przeciwbólowy i skierowanie na oddział neurologii, z którego jednak nie skorzystał, bo był zmęczony. Na drugi dzień udał się do lekarza rodzinnego, który skierował go do neurologa. Po przeprowadzonym badaniu rezonansem, stwierdzono (...). Przed wypadkiem skarżący także leczył się na(...)

W okresie od 25 października 2012 roku skarżący nieprzerwanie do 7 stycznia 2013 roku był niezdolny do pracy z powodu choroby o numerze statystycznym(...).

Dalsze okresy niezdolności do pracy z powodu choroby miały miejsce od dnia 24 stycznia 2013 roku do 5 lutego 2013 roku, w dniu 26 lutego 2013 roku, od 13 marca 2013 roku do 24 lipca 2013 roku, wszystkie z numerem statystycznym choroby (...)

Za okres niezdolności do pracy od 25 października 2012 roku do 31 października 2012 roku wnioskodawca otrzymał wynagrodzenie chorobowe, zaś za okres od 1 listopada 2012 roku do 7 stycznia 2013 roku zasiłek chorobowy w wysokości 80%. Od dnia 24 stycznia 2013 roku do 25 lutego 2013 roku zachował prawo do wynagrodzenia, a od 26 lutego 2013 roku do 10 maja 2013 roku zasiłek chorobowy w wysokości 80 %.

W celu ustalenia, jaki był mechanizm powstania urazu w dniu 23 stycznia 2013 roku i czy niezdolność wnioskodawcy do pracy w okresie od dnia 24 stycznia 2013 roku do 27 marca 2013 roku i w dalszym okresie nieprzerwanej niezdolności do pracy była spowodowana następstwami wypadku przy pracy w dniu (...) roku, Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego neurologa. W opinii z dnia 8 sierpnia 2014 roku biegła A. S. stwierdziła, iż przyczyną zachorowania wnioskodawcy w dniu (...) roku były(...) Niezdolność do pracy od 24 stycznia 2013 roku do 27 marca 2013 roku i w dalszym ciągu była spowodowana(...)

Do opinii sporządzonej przez biegłą A. S. pełnomocnicy stron nie wnieśli zastrzeżeń.

Sąd Rejonowy w Lublinie ustalił następnie, że w sprawie z odwołania M. D. zarejestrowanej pod sygn. akt VII U 748/13 w dniu 23 maja 2014 roku został dopuszczony dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych – ortopedy i neurologa celem wypowiedzenia się, czy schorzenie wnioskodawcy za okres od 25 października 2012 roku do 7 stycznia 2013 roku oraz od 24 stycznia 2013 roku do 7 czerwca 2013 roku jest tą samą chorobą.

W opinii z dnia 14 sierpnia 2014 roku biegli sądowi – P. W.- neurolog i M. R. ortopeda – traumatolog oraz w opinii uzupełniającej wskazali, że schorzenie wnioskodawcy za okres od 25 października 2012 roku do 7 stycznia 2013 roku oraz od 24 stycznia 2013 roku do dnia 7 czerwca 2013 roku jest spowodowane tą samą(...) roku nie przyczynił się do powstania – nasilenia zmian strukturalnych.

W dniu 11 lipca 2014 roku w sprawie VII U 1015/13 dopuszczono dowód z opinii biegłego neurologa A. S. w celu ustalenia czy po wyczerpaniu 182 dni zasiłku chorobowego to jest po dniu 10 maja 2013 roku skarżący był nadal niezdolny do pracy, jeżeli tak to czy dalsze leczenie lub rehabilitacja rokowały odzyskanie przez skarżącego zdolności do pracy oraz jak długo powinna trwać ewentualna rehabilitacja lub leczenie, czy też odzyskał zdolność do pracy

Sąd Rejonowy w Lublinie ustalił następnie, że w opinii z dnia 16 maja 2014 roku oraz w opinii uzupełniającej biegła neurolog A. S. wskazała, że skarżący z dniem 11 maja 2013 roku odzyskał zdolność do pracy. W kolejnej sporządzonej

na potrzeby sprawy opinii biegły neurolog (...)Wskazał, że niezdolność do pracy od 25 października 2012 roku do 7 stycznia 2013 roku była spowodowana tą samą chorobą, co niezdolność do pracy od 24 stycznia 2013 roku do 7 czerwca 2013 roku, uwzględniając fakt, że w dniu(...). Wywodziła, że niezdolność do pracy od 24 stycznia 2013 roku do 27 marca 2013 roku i w dalszym okresie nieprzerwanej niezdolności do pracy nie była spowodowana następstwami wypadku. Zdarzenie z dnia (...) czego dowodem jest badanie (...)(...) bez różnic z badaniem (...) sprzed urazu to jest wykonanym w 2010 roku. Wskazała, że wnioskodawca wykorzystał 180- dniowy okres zasiłkowy z dniem 10 maja 2013 roku. Odzyskał zdolność do pracy od dnia 11 maja 2013 roku. Okres zasiłkowy powinien być liczony od dnia 25 października 2012 roku ponieważ spowodowany został tą samą chorobą, a czas przerwy między kolejnymi okresami zwolnień nie przekroczył 60 dni.

Stan faktyczny w sprawie Sąd Rejonowy ustalił na podstawie przeprowadzonych dowodów w postaci dokumentów zawartych w aktach sprawy niniejszej, aktach zasiłkowych, zeznaniach wnioskodawcy M. D. i zeznaniach złożonych przez świadków K. D., K. K. oraz opiniach biegłych sądowych. Sąd I instancji obdarzył wiarą dowody z dokumentów, gdyż ich autentyczność i treść nie była kwestionowana przez strony.

W ocenie Sądu zeznania wnioskodawcy były rzeczowe, logiczne i konsekwentne. Stanowiły spójną, pozbawioną wewnętrznych sprzeczności całość. Sąd uznał za wiarygodne w całości opinie biegłych oraz za zasługujące na uwzględnienie i przydatne dla potrzeb sprawy oraz, wraz z pozostałymi dowodami, wystarczające do wydania orzeczenia.

Sąd I instancji nie podzielił jedynie w całości wniosków płynących z opinii biegłej A. S., a zawartych w opinii z dnia 8 sierpnia 2014 roku, co do przyczyny zachorowania wnioskodawcy w dniu (...)roku, gdy biegła stwierdziła, że przyczyna zewnętrzna, jaką był uraz współdziałała z przyczyną wewnętrzną, jakim było samoistne(...) gdyż te wnioski nie korelowały z wnioskami zawartymi w opinii biegłej E. P., która stanowczo stwierdziła, że(...)Taki wnioski były dla Sądu bardziej przekonujące, w zestawieniu z wnioskami płynącymi z opinii innych biegłych opiniujących w sprawie – biegłego P. W. i biegłego M. R..

Uznając odwołania za niezasadne Sąd Rejonowy powołał na wstępie treść art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. 199, poz. 1673). Powołał ustawową definicję wypadku przy pracy z art. 3 ust. 1 cytowanej ustawy.

Wskazał, że zdarzenie z dnia(...) roku było zdarzeniem nagłym oraz powstało podczas wykonywania pracy, czego organ rentowy nie kwestionował. U podstaw odmowy uznania wypadku przy pracy leżała kwestia sprzeczności podanych okoliczności zdarzenia. Wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego usunęły te sprzeczności. Zeznania wnioskodawcy w ocenie Sądu były przekonujące i dały podstawę do ustalenia jego okoliczności w sposób wiarygodny. Opisany mechanizm powstania urazu został potwierdzony przez biegłego sądowego.

Powołując się na poglądy Sądu Najwyższego wskazał, że przyczyna zewnętrzna to każdy czynnik pochodzący spoza organizmu poszkodowanego. Podkreślił, że za przyczynę zewnętrzną należało uznać, zarówno działanie maszyny uszkadzającej ciało, jak i uderzenie spadającego przedmiotu, podźwignięcie się pracownika, niezręczny ruch jego ręki, jak też potknięcie się na gładkiej powierzchni i złamanie nogi. W ocenie Sądu, po wnioskach płynących z opinii biegłych niewątpliwym było, że przyczyną urazu powstałego na skutek zdarzenia z dnia 23 stycznia 2013 roku było schorzenie samoistne, czyli przyczyna wewnętrzna.

W konkluzji uznał, że przedmiotowe zdarzenie nie mogło zostać uznane za wypadek przy pracy, gdyż nie miało ustawowych cechy wypadku. Było co prawda zdarzeniem nagłym, powstało podczas wykonywania pracy, ale na skutek wewnętrznej, płynącej z organizmu skarżącego przyczyny.

Z uwagi na powyższe, Sąd I instancji uznał za niezasadne odwołania M. D. od decyzji z dnia 23 kwietnia 2013 roku nr (...) odmawiającej prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 24 stycznia 2013 roku do 27 marca 2013 roku oraz za dalszy okres nieprzerwanej niezdolności do pracy.

Sąd Rejonowy wskazał następnie, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 10 czerwca 2013 roku nr (...) odmówił M. D. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 11 maja 2013 roku do dnia 7 czerwca 2013 roku oraz za dalszy okres nieprzerwanej niezdolności do pracy, zaś na mocy decyzji z dnia 23 sierpnia 2013 roku nr (...) odmówił M. D. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Cytując dyspozycję art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. 2010, Nr 77, poz. 512 ze zm.) wywodził, że zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 nie dłużej jednak niż 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży – nie dłużej niż 270 dni. W myśl z kolei, art. 9 powyższej ustawy do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanym okresem „zasiłkowym”, wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 ustawy. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej niezdolności do pracy a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Wskazał, że zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2014 roku, poz. 159.) świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Świadczenie to, zgodnie z ust. 2 cyt. przepisu, przysługuje na okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt sprawy podnosił, że M. D. był niezdolny do pracy od dnia 25 października 2012 roku do dnia 10 maja 2013 roku, z dniem 11 maja 2013 roku upłynął okres zasiłkowy wynoszący w jego przypadku 182 dni, z uwagi na występujące schorzenie. Okres zasiłkowy należało liczyć od dnia 25 października 2012 roku, ponieważ spowodowany został tą samą chorobą, a przerwy w niezdolności do pracy nie przekroczyły 60 dni, co okres niezdolności do pracy od dnia 24 stycznia 2013 roku. Po upływie wskazanego okresu zasiłkowego skarżący odzyskał zdolność do pracy. Niezdolność do pracy w okresie we wskazanym okresie nie miała związku ze zdarzeniem z dnia(...)roku. Uznał, że okres zasiłkowy upłynął z dniem 10 maja 2013 roku, a po tej dacie wnioskodawca odzyskał zdolność do pracy i nie było podstaw do przyznania świadczenia rehabilitacyjnego, ani z ogólnego stanu zdrowia, ani wypadkowego. Z powyższych względów i na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy w Lublinie oddalił odwołania (uzasadnienie k. 106-110 a.s.).

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych złożył pełnomocnik wnioskodawcy, który zaskarżył wyrok w całości i zarzucił mu obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego w sprawie wyroku, to jest:

1) art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 286 k.p.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na pominięciu uzasadnienia wniosków pierwszej z wydanych w sprawie opinii biegłej A. S. i oparcie ustaleń w sprawie wyłącznie na opinii biegłej E. P., podczas gdy przedmiotowe opinie w swej treści zawierały wzajemnie wykluczające się wnioski końcowe, wobec tego należało od autorów opinii żądać ustnego wyjaśnienia w tym zakresie, względnie wydania opinii uzupełniającej i wzajemnego ustosunkowania się do twierdzeń przeciwnych zawartych w poszczególnych opiniach;

2) naruszenie przepisów postępowania cywilnego, mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, to jest art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na poczynieniu istotnych ustaleń w oparciu tylko o jedną sporządzoną w sprawie opinię biegłej E. P. bez podania przyczyny, dlaczego poprzedniej wydanej w sprawie opinii biegłej S. odmówiono wiarygodności i mocy dowodowej;

3) naruszenie przepisów postępowania cywilnego, mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, to jest art. 233 § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przekroczeniu granicy swobodnej oceny dowodów w

zakresie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, która w niniejszej sprawie przybrała charakter dowolny sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, co w konsekwencji doprowadziło do:

- błędnego przyjęcia, że zdarzenie z dnia(...)roku nie stanowiło wypadku przy pracy, albowiem według Sądu wywołane zostało przyczyną wewnętrzną pochodzącą z organizmu pracownika dotkniętego zdarzeniem, podczas gdy w rzeczywistości w oparciu o dowody przeprowadzone w sprawie, brak było podstaw do sformułowania tak kategorię wniosku, w szczególności, że w świetle niepodważonej w toku postępowania opinii biegłej A. S., uzasadnionym w tym zakresie był wniosek przeciwny, że powyższe zdarzenie wywołane zostało tzw. przyczyną mieszaną, co oznaczało, że przyczyna zewnętrzna jaką był uraz współdziałała z przyczyną wewnętrzną, jaką było samoistne schorzenie kręgosłupa;

- błędnego przyjęcia, że okresy zasiłkowe od dnia 25 października 2012 roku do dnia 7 stycznia 2013 roku oraz od dnia 24 stycznia 2013 roku do dnia 7 czerwca 2013 roku były spowodowane tą samą chorobą, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynikało, że niezdolność do pracy w pierwszym z powyższych okresów wynikała z ogólnego stanu zdrowia pracownika, w drugim zaś okresie była bezpośrednim następstwem zdarzenia z dnia (...)roku i gdyby do niego nie doszło to ta niezdolność w ogóle by nie wystąpiła;

- błędnego przyjęcia, że wnioskodawca w dniu 10 maja 2013 roku odzyskał zdolność do pracy i po tej dacie nie było podstaw do przyznania świadczenia rehabilitacyjnego, ani z ogólnego stanu zdrowia, ani wypadkowego, podczas gdy ze złożonych do akt sprawy dokumentów wynikało, że ubezpieczony po tej dacie nie odzyskał pełnej sprawności i dalej wymagał rehabilitacji, z której korzystał we własnym zakresie i na własny koszt, co dopiero pozwoliło mu na odzyskanie zdolności.

Podnosząc te zarzuty pełnomocnik apelującego wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie wniesionych odwołań w całości, a także o zasądzenie od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych (apelacja k. 113-117 a.s.).

W toku postępowania apelacyjnego pełnomocnik wnioskodawcy popierał apelację, pełnomocnik pozwanego wnosił o oddalenie apelacji (k. 140v a.s., k. 200v a.s.).

Sąd Okręgowy w Lublinie zważył, co następuje:

Apelacja odwołującego jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu. Rozpoznając apelację, Sąd odwoławczy dokonał własnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym i uznał za celowe uzupełnienie materiału dowodowego celem uzyskania pełnego obrazu stanu zdrowia ubezpieczonego w aspekcie neurologicznym.

Mając powyższe ustalenia na uwadze Sąd Okręgowy stwierdził, iż zaskarżony wyrok jest prawidłowy i znajdował oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i w obowiązujących przepisach prawa.

W kontekście przeprowadzonego uzupełniająco postępowania dowodowego Sąd Okręgowy w pełni zaaprobował ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i przyjął je za własne. Podzielił również wywody prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie znajdując przy tym żadnych podstaw do jego zmiany bądź uchylecia.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 24 stycznia 2013 roku do 27 marca 2013 roku oraz za dalszy okres nieprzerwanej niezdolności do pracy. Mając na uwadze całokształt materiału dowodowego zgromadzonego przed sądami obu instancji należało uznać, że niezdolność do pracy opiniowanego w okresie od 24 stycznia 2013 roku do 28 marca 2013 roku oraz w dalszym okresie nieprzerwanej niezdolności do pracy była spowodowana przyczyną wewnętrzną.

Zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. 2015, poz. 1242 ze zm.), za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

- 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
- 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;
- 3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Z tytułu wypadku przy pracy przysługuje zasiłek chorobowy – dla ubezpieczonego, którego niezdolność do pracy spowodowana została wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową; zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego przysługują w wysokości 100% podstawy wymiaru (art. 6 ust. 1 pkt 1 i art. 9 ust. 1 ustawy wypadkowej).

Przesłanki wypadku przy pracy muszą być spełnione łącznie co oznacza, że brak którejkolwiek z przesłanek wyklucza możliwość uznania zdarzenia za wypadek przy pracy. Zdarzenie z dnia(...) roku było zdarzeniem nagłym i posiadającym związek z pracą wykonywaną w tym dniu przez odwołującego, nadto – spowodowało uraz. Sąd Rejonowy prawidłowo doszedł jednak do przekonania, że zdarzenie to nie było wywołane przyczyną zewnętrzną.

Przez przyczynę zewnętrzną rozumie się przyczynę stanowiącą źródło wypadku, leżącą poza organizmem pracownika, jak na przykład urazy termiczne, urazy mechaniczne, działalność sił przyrody, działalność osób trzecich. Pojęcie przyczyny zewnętrznej wypadku przy pracy w kontekście nagłego zdarzenia dotyczy zagrożenia dla osoby pozostającej w zatrudnieniu. W uchwale z dnia 11 lutego 1962 roku, OSPiKA 1964, Nr 23, Sąd Najwyższy stwierdził, że cecha zewnętrzności przyczyny nie może być rozumiana dosłownie; przyjmowanie tej przesłanki rozszerzająco może być koniecznością, ponieważ w zakresie przyczyn rozstrzygających o skutku wypadku przyczyna zewnętrzna może być współprzyczyną. Przyczyny zewnętrznej należy upatrywać we wszystkich czynnikach niewynikających z wewnętrznych właściwości zatrudnionego pracownika – na przykład nadmierny wysiłek pracownika podczas świadczenia pracy, warunki i okoliczności, w których czynności pracownicze są wykonywane. Przyczyna zewnętrzna nagłego zdarzenia działa z reguły natychmiastowo, a skutek ma charakter urazu. Zatem, głównym celem jest ustalenie związku przyczynowego nagłego zdarzenia spowodowanego przyczyną zewnętrzną oraz szkody na osobie.

Mając na względzie treść zarzutów apelacji Sąd Okręgowy na podstawie art. 381 k.p.c. z uwzględnieniem treści art. 382 k.p.c., uzupełnił postępowanie dowodowe i dopuścił dowód z opinii biegłego neurologa dr P. W., któremu zlecił zapoznanie się z aktami sprawy, przebadanie wnioskodawcy i wypowiedzenie się na okoliczności co do przyczyny urazu, w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy, jakiego doznał M. D. w dniu(...) roku, czy przyczyną urazu jakiego doznał skarżący w dniu (...) roku była przyczyna zewnętrzna, to jest potknięcie się podczas przesuwania szafy czy przyczyna wewnętrzna - samoistne schorzenie wnioskodawcy, jeżeli tak to jakie; czy przyczyna zewnętrzna współistniała z przyczyną wewnętrzną, to jest powyższa przyczyna zewnętrzna spowodowała nadmierne obciążenie organizmu ubezpieczonego, dotkniętego schorzeniem samoistnym; czy niezdolność do pracy wnioskodawcy w okresie od 24 stycznia 2013 roku do 27 marca 2013 roku i w dalszym okresie nieprzerwanej niezdolności do prac spowodowana następstwami wypadku przy pracy z dnia 23 stycznia 2013 roku (k. 142 a.s.).

Przeprowadzone w tym zakresie postępowanie dowodowe wykazało, że przyczyną urazu powstałego na skutek zdarzenia z dnia (...) roku było schorzenie samoistne. Oznacza, to że zdarzenie nie mogło zostać uznane za wypadek przy pracy, gdyż mimo że było zdarzeniem nagłym, powstało podczas wykonywania pracy, ale było spowodowane istniejącymi przed zdarzeniem (...)co potwierdziło (...) (z dnia 15 października 2012 roku) i nie było spowodowane zdarzeniem z dnia(...).

W opinii z dnia 1 marca 2016 roku biegły neurolog rozpoznał u wnioskodawcy (...)Stwierdził, że wnioskodawca jest zdolny do pracy. W uzasadnieniu wskazał, że opiniowany jest leczony z powodu(...) był na (...) z rozpoznaniem(...) od

25 października 2012 roku do 7 stycznia 2013 roku. Następnie ponownie przebywał na (...) od 24 stycznia 2013 roku do 7 czerwca 2013 roku. Biegły wywodził, że analiza wyników badań MR (...) (z lat 2012-2013) wskazywała na (...) (...) (...). W badaniu części obwodowej(...)nie powodujące niezdolności do pracy (opinia k. 156 a.s.).

W opinii uzupełniającej z dnia 18 listopada 2016 roku biegły odnosząc się do zarzutów pełnomocnika apelującego wskazał, że gdyby zdarzenie z dnia (...) roku nie miało miejsca, to nie można precyzyjnie określić czy stan zdrowia opiniowanego byłby taki sam, jak zaistniały u opiniowanego. Takiej hipotezy wykluczyć nie można, przy czym nie można również wykluczyć, że(...)

Biegły wywodził, że zdarzenie z dnia (...)z dnia 15 października 2012 roku oraz 9 lipca 2013 roku.

Wskazał, że niezdolność do pracy opiniowanego w okresie od 24 stycznia 2013 roku do 28 marca 2013 roku oraz w dalszym okresie nieprzerwanej niezdolności do pracy była spowodowana przyczyną (...)

Sąd Okręgowy podzielił w pełni argumenty i wnioski zawarte w opiniach biegłego sądowego neurologa uznając je za rzeczowo i logicznie uzasadnione. Biegły sądowy, jak wynika z treści opinii, w sposób szczegółowy przeanalizował wszystkie okoliczności związane ze stanem zdrowia wnioskodawcy, a wnioski końcowe opinii głównej i uzupełniającej nie budziły wątpliwości w świetle zasad logiki, wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a jednocześnie opinie zostały sporządzone w sposób umożliwiający prześledzenie z punktu widzenia tych zasad toku rozumowania. Wnioski te korelowały przy tym z treścią opinii biegłej E. P. wydanej przed Sądem Rejonowym.

W tym miejscu należy wskazać, że Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii uzupełniającej na skutek zgłaszanych zastrzeżeń pełnomocnika apelującego. Z uwagi na brak kolejnych zastrzeżeń, Sąd Okręgowy nie prowadził dalszego postępowania dowodowego. Stosownie bowiem do treści art. 286 k.p.c. Sąd podejmie dalsze czynności dowodowe, jeśli uzna to za konieczne dla wyjaśnienia okoliczności spornych. Nie stanowiła o nich różnica stanowisk między stronami procesowymi wynikająca z ich subiektywnego przekonania, co do faktów i ich oceny (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 7 listopada 2001 roku, II UKN 553/00, OSNP z 2003 roku, Nr 14, poz. 339 i z dnia 4 sierpnia 1999 roku I PRN 20/99, OSNP z 2000 roku, Nr 22, poz. 807). Z powyższych względów Sąd Okręgowy uznał, że okoliczności sporne w sprawie zostały już dostatecznie wyjaśnione.

W konkluzji uznać należy, iż Sąd I instancji prawidłowo uznał za niezasadne odwołania M. D. od decyzji z dnia 23 kwietnia 2013 roku, odmawiającej prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 24 stycznia 2013 roku do 27 marca 2013 roku oraz za dalszy okres nieprzerwanej niezdolności do pracy.

Sąd Rejonowy nie podzielił wniosków płynących z opinii biegłej A. S. zawartych z opinii z 8 sierpnia 2014 r. co do przyczyny zachorowania wnioskodawcy w dniu (...). Stanowisko to jest zasadne w świetle stanowczych i zgodnych wniosków opinii biegłej E. P., wniosków opinii biegłego P. W. i biegłego M. R. opiniujących w sprawie przed Sądem Rejonowym oraz opinii biegłego P. W. wywołanej przed Sądem Okręgowym. Z powołanych opinii wynika, że(...)

Przedmiotem postępowania przed Sądem Rejonowym było również ustalenie, czy okresy zasiłkowe od dnia 25 października 2012 roku do dnia 7 stycznia 2013 roku oraz od dnia 24 stycznia 2013 roku do dnia 7 czerwca 2013 roku były spowodowane tą samą chorobą, czy też inną jednostką chorobową, a także czy odwołującemu przysługiwało świadczenie rehabilitacyjne.

Zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. 2016, poz. 372 ze zm.) zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni. Do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej „okresem zasiłkowym”, wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni (art. 9 ustawy).

Nowy okres zasiłkowy liczony jest zatem na nowo wówczas, gdy niezdolność do pracy, która wystąpiła po przerwie (minimum jednodniowej) zostanie spowodowana inną chorobą, niż poprzedni okres niezdolności do pracy lub gdy przerwa pomiędzy okresami niezdolności do pracy spowodowana tą samą chorobą przekroczy 60 dni (A. Rzetecka Gil, Ustawa o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Komentarz 2009, LEX). Natomiast ustanie „poprzedniej niezdolności do pracy”, oznacza ustanie niezdolności w znaczeniu medycznym. W przypadku każdej niezdolności do pracy powstaje prawo do nowego okresu zasiłkowego, którego długość określa art. 9 ust. 2 ustawy. O tym czy będzie to pierwszy dzień okresu zasiłkowego, czy kolejny decyduje rodzaj choroby, a w razie takiej samej choroby – długość przerwy między obiema niezdolnościami (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2009 roku, II UZP 7/9).

Sumowanie następujących po sobie, w krótkich odstępach czasu okresów niezdolności do pracy z powodu tej samej choroby, służy do oddzielenia stanów przemijających od ustabilizowanych. Jeżeli bowiem ten sam proces chorobowy czyni pracownika wielokrotnie niezdolnym do pracy w dość krótkich odstępach czasu, to uzasadnione jest przypuszczenie, że wpływ stanu zdrowia na zdolność do pracy nie ma charakteru czasowego (przemijającego). Istotny jest tu czas trwania przerwy, która - jeżeli jest względnie długa - może wskazywać na zakończenie się procesu chorobowego, a nowa niezdolność do pracy z powodu tej samej choroby, jest już traktowana jako efekt nowego procesu chorobowego. Nowy okres zasiłkowy otwiera się, gdy przerwa w niezdolności do pracy spowodowanej tą samą chorobą była dłuższa od 60 dni (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2008 roku, II UK 86/09, OSNP 2010/9-10/124). Kategorycznie brak jednak podstaw do rozpoczęcia nowego okresu zasiłkowego, gdy niezdolność do pracy, bez względu na jej podstawy (ta sama czy inna choroba), jest nieprzerwana.

Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził w tym zakresie postępowanie dowodowe wykazało, że rodzaj doznanego urazu w dniu 23 stycznia 2013 roku nie przyczynił się do powstania – nasilenia zmian strukturalnych.

Wnioskodawca M. D. był niezdolny do pracy od dnia 25 października 2012 roku do dnia 10 maja 2013 roku, z dniem 11 maja 2013 roku upłynął okres zasiłkowy wynoszący w jego przypadku 182 dni. Okres zasiłkowy należało liczyć od dnia 25 października 2012 roku, ponieważ spowodowany został tą samą chorobą, a przerwy w niezdolności do pracy nie przekroczyły 60 dni, co okres niezdolności do pracy od dnia 24 stycznia 2013 roku. Po upływie wskazanego okresu zasiłkowego skarżący odzyskał zdolność do pracy. Niezdolność do pracy w okresie we wskazanym okresie nie miała związku ze zdarzeniem z dnia (...) roku. Okres zasiłkowy upłynął z dniem 10 maja 2013 roku, po tej dacie wnioskodawca odzyskał zdolność do pracy.

Analiza wyników badań...(z lat 2012-2013) wskazywała na (...)w następstwie zdarzenia z dnia 23 stycznia 2013 roku. Opinie biegłych sądowych P. W.- neurologa i M. R. ortopedy – traumatologa wskazywały tym samym jednoznacznie, że schorzenie wnioskodawcy za okres od 25 października 2012 roku do 7 stycznia 2013 roku oraz od 24 stycznia 2013 roku do dnia 7 czerwca 2013 roku było spowodowane tą samą (...)

Zgodnie z treścią art. 18 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a jego dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie tej zdolności. Świadczenie to, zgodnie przysługuje na okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy. W tym zakresie biegli stwierdzili, że stwierdzone u wnioskodawcy schorzenia nie wywoływały naruszenia sprawności organizmu w stopniu uzasadniającym stwierdzenie, iż jest on niezdolny do pracy.

Konsekwencją uzupełnienia przez Sąd Okręgowy materiału dowodowego było tym samym ustalenie pełnego stanu zdrowia odwołującego na dzień wydania skarżonych decyzji. Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie zarówno w toku postępowania przed Sądem Rejonowym, jak i uzupełniony przez Sąd Okręgowy w postępowaniu odwoławczym w sposób jednoznaczny wskazywał, że zdarzenie z dnia 23 stycznia 2013 roku nie stanowiło wypadku przy pracy, albowiem wywołane zostało przyczyną wewnętrzną pochodzącą z organizmu pracownika, okresy zasiłkowe od dnia 25 października 2012 roku do dnia 7 stycznia 2013 roku oraz od dnia 24 stycznia 2013 roku do dnia 7

czerwca 2013 roku były spowodowane tą samą chorobą, wnioskodawca w dniu 10 maja 2013 roku odzyskał zdolność do pracy i po tej dacie nie było podstaw do przyznania świadczenia rehabilitacyjnego, ani z ogólnego stanu zdrowia, ani wypadkowego.

Powyższe ustalenia Sądu Rejonowego, uzupełnione przez Sąd II instancji prowadziły do wniosku, że Sąd Rejonowy, wbrew zarzutom strony apelującego wydał rozstrzygnięcie odpowiadające przepisom prawa oraz rzeczywistemu stanowi rzeczy.

Mając na uwadze wszystkie powyższe rozważania, Sąd Okręgowy w Lublinie na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

Jolanta Węś Danuta Dadej-Więsyk Bożenna Rolińska